

НАША ЦЕРКВА

*Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ*

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№06(213)---

*Творець дав нам все необхідне, щоби
ми обирали добро та істину, але
зробити цей вибір має кожна людина
сама, - Митрополит Епіфаній*

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в шосту неділю після Пасхи

Дорогі брати і сестри! Христос Воскрес!

Велике читання з 9-ї глави Євангелія від Іоана, яке ми чуємо за богослужінням цього недільного дня, розповідає нам не лише про чудо зцілення Спасителем людини, сліпої від народження, але і про довіру до істини та невірство, виявлені у зв'язку з ним. А сама ця розповідь – лише частина опису суперечок, які виникли у Єрусалимі у зв'язку з проповіддю і чудесами Христовими.

Як нам відомо з історії, в час земного життя Спасителя серед народу поширене було особливе очікування приходу Месії – обіцяного Богом Помазаника, великого Пророка, Який сповістить істину та звільнить людей від влади зла. То тут, то там з'являлися проповідники, які або самі себе іменували Месією, або так про них думали оточуючі. Великим спонуканням до поширення таких очікувань стала поява і публічна проповідь Іоана Хрестителя, який спеціально підкреслював, що він сам не є Христос, але йде перед Ним і готує для Нього шлях. І коли настав час, то Іоан вказав на Спасителя: «Ось Агнець Божий, Який бере на себе гріхи світу» (Ін. 1:29).

Проповідь Ісуса з Назарету та явні чудеса, які Він звершував, стали широко відомі серед людей. Одні вірили, що це Месія, який прийшов, інші ж відкидали Його, вважаючи грішником, лжевчителем і навіть біснுவатим. Спаситель викриває таких, вказуючи на Писання, як на доказ істинності Своїх слів, бо на Ньому збуваються пророцтва, сказані про ознаки приходу Месії. Господь вказує також на діла, які Він звершує, на численні чудеса, як на доказ того, що Він справді творить волю Божу: «Я маю

свідчення більше за Іоаннове: бо діла, які Отець дав Мені звершити, саме ці діла, які Я творю, свідчать про Мене, що Отець Мене послав» (Ін. 5:36).

Багато людей, чуючи проповідь Спасителя, наверталися до Нього і вірували, що Він – істинний Месія. Навіть слуги начальників і фарисеїв, які були послані схопити Ісуса, як лжевчителя, повернулися, засвідчивши: «Ніколи не говорила людина так, як Цей Чоловік» (Ін. 7:46)

Але багато було і противників, які вказували на те, що Він походить з Назарету, а Христос має прийти з Віфлеєма, з міста Давидового. Інші говорили, що Христос буде невідомого походження, а про Цього Чоловіка вони нібито знають, хто є Його родиною.

У провину Спасителю ставили Його свідчення про Бога, як про Свого Отця, вважаючи їх богохульством. «Чи не правду ми говоримо, що Ти самарянин і що біс у Тобі?» (Ін. 8:48) – так говорили про Ісуса Його супротивники. І навіть для явних чудес, звершених Господом, вони знаходили пояснення в діях бісів, говорячи: «Він виганяє бісів не інакше, як силою Вельзевула, князя бісівського» (Мф. 12:24).

Чільним аргументом для таких були навіть чудесні зцілення, які Спаситель звершував у суботи. Бо однією із заповідей Божих була заповідь присвячувати останній день тижня для Господа: «Шість днів працюй, а в сьомий день спочивай» (Вих. 34:21). «Шість днів робіть справи, а день сьомий повинен бути у вас святим, субота спокою Господу: всякий, хто буде робити в цей день справи, відданий буде смерті» (Вих. 35:2) – сказано у книзі Вихід. Фарисеї, які вважали себе особливо доскональними у виконанні приписів закону Божого, приділяли багато уваги зовнішній стороні виконання заповіді про суботній спокій. Водночас вони забували, що сенс заповіді був не в тому, щоби людина нічого не робила, а в тому, щоби вона протягом шести днів працювала, а сьомий день присвячувала

Богові, відкладаючи земні турботи.

Для всіх є очевидним, що звичайна людина не здатна провести цілу добу без жодної діяльності, тому для різного роду необхідних справ, які доводилося виконувати і в суботу, різними законовчителями створювалися приписи й правила – скільки дозволено пройти шляху в суботу, а скільки – вже буде гріхом, які невідкладні діла дозволено робити, а які – заборонено. Займатися лікуванням, переносити постіль, замішувати щось із землі – все це виходило за рамки подібних приписів. Тому коли Христос зцілює у суботу скорчену жінку чи сухорукого, коли піднімає паралізованого і наказує йому взяти постіль свою та йти, коли змішує грязь і маже очі сліпому від народження, і він стає зрячим – увсьомуцьому законники бачать не чудо Боже, а порушення власних приписів.

Господь таке лицемірство викриває, вказуючи, що у суботу турбуються про тварин, відв'язують їх та ведуть напувати – то хіба у святий день не слід потурбуватися про добро для ближнього? У простоті свого серця справедливість вчення і дій Спасителя визнає навіть невчений сліпець, який щойно зцілювався, кажучи: «Ми знаємо, що грішників Бог не слухає; хто шанує Бога і волю Його творить, того слухає. Споконвіку не чувано, щоб хтось відкрив очі сліпому від народження. Якби Він не був від Бога, то не міг би нічого творити» (Ін. 9:31-33). Але законники і фарисеї були засліплені гордістю. Власні переконання вони ставили вище за істину. І якщо не могли знайти пояснення явному чуду, то все одно намагалися переконати себе і оточуючих, що це або який фокус, або омана, або дія злого духа.

Багато повчального і духовно важливого ми можемо отримати для себе, розмірковуючи над запропонованими нам сьогодні словами Євангелія. Однак обмежимося нині лише тим, що джерелом суперечок і незгоди є не істина, а людське її сприйняття.

Земна мудрість говорить: «Скільки людей – стільки і думок». І це справді так, бо кожна людина – унікальна особистість, наділена Творцем даром розуму. Думка наша може бути як породженням нашого власного розуму, так і походити ззовні – від Бога, від духів добрих, тобто ангелів, або від лукавих, тобто бісів, а також від інших людей. Однак і всяка зовнішня думка проходить в людині відбір та оцінювання, і лише від кожного особисто залежить – погоджується людина з думкою чи відкидає її. Проте не слід забувати, що розум наш не є чистим або непомильним. Господь сотворив людину свobodною, і від особистої волі людини залежить – сказати на ту чи іншу думку своє «так» або «ні». А ця свобода передбачає, що Бог не сотворив нас примусово непомильними, бо де є вибір – там є і можливість помилитися. Творець дав нам все необхідне, щоби вибір наш був правильним, щоби ми обирали добро та істину, але зробити цей вибір має кожна людина сама, і ніхто інший – ні оточуючі, ні ангели, ні Сам Господь – не зроблять його за нас.

Вибір наш ускладнюється ще й тим, що в природу нашу увійшов гріх, наслідком чого маємо потьмарення властивостей душі. Розум наш ослаблений і не здатний самостійно вірно розрізнити добро і зло. Воля наша зв'язана гріхом, як каже про це і апостол Павло у Посланні до Римлян: «Не розумію, що роблю: тому що не те роблю, що хочу, а що ненавиджу, те роблю»

Рим. 7:15). Почуття наші вводять нас в оману, бо через них гріх спокушає нас, обіцяючи насолоду, тоді як насправді веде до загибелі.

Тож коли знаємо все це, маємо усвідомити, що ніхто з грішників – а всі ми підвладні дії гріха! – не може вважати себе ані джерелом істини, ані верховним її арбітром, чи розум свій – її остаточним мірилом. Бо дуже часто з нами стається так, що все, з чим погоджується наша думка – ми вважаємо правдивим та істинним, а з чим не погоджується, в чому сумнівається чи що відкидає – вважаємо неправдою. І саме від цього стаються між людьми незгода і суперечки, бо одні щось вважають істинним, а інші – заперечують це.

Прикладом подібного є і нинішня євангельська розповідь. Бо сліпота і чудесне прозріння згаданого в ній чоловіка були реальним фактом. Однак розмірковуючи над ним одні прославили Бога, а інші спокусилися. Бо одні шукали пізнання істини, а інші – вважали носіями істини лише себе, і тому готові були заперечити явне чудо і шукати для нього облудне пояснення.

Істина є лише одна – вона є в Бозі і від Бога. Євангелист Іоан звідцає: «Закон був даний через Мойсея; а благодать і істина через Ісуса Христа сталися» (Ін. 1:17). Сам Спаситель говорить про Себе: «Я є путь, і істина, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Ін. 14:6). Відповідаючи Пилату, Христос каже: «Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину; кожен, хто від істини, слухається голосу Мого» (Ін. 18:37).

Однак лише від кожного з нас особисто залежить – слухати голос істини чи

відкидати його, вірити словам і ділам Божим, чи залишатися засліпленими духовно і закам'янілими серцем, як були фарисеї, яким гріх, за словом пророчим, «засліпив очі їхні, закам'янив серця їхні, щоб не бачили очима і не розуміли серцем і не навернулися» (Ін. 12:40).

Не слід засмучуватися через наявність незгоди і суперечок як загалом серед людей, так навіть і серед нас самих, християн. Не слід спокушатися цим, коли бачимо, що віддавна так відбувається, що так є і тепер, і досвід вказує, що і надалі стан незгоди та суперечок не зникне, аж допоки існує світ цей, в якому діє гріх.

В жодному разі це не означає, що не існує істини. Що нібито коли люди не можуть дійти повної згоди, то немає об'єктивної правди.

Якби істина залежала лише від людей – тоді напевно було би так, бо тоді би правда була б лише уявною, існувала б лише завдяки людській домовленості щодо того, як цю правду визначити. Однак істина не залежить від людини – вона об'єктивно існує, бо джерело її – Сам Бог. Людина може лише пізнати її чи відкинути, слідувати за нею чи противитися їй, однак не може змінити її саму.

Тож бажаю всім нам, дорогі брати і сестри, пізнавати істину, мати до неї відкриті очі, розкриті серце і душу. Щоби і на нас справджувалися слова Христові: «Якщо будете перебувати в слові Моєму, то ви істинно будете Моїми учениками; і пізнаєте істину, і істина визволить вас» (Ін 8:31-32).

+++++ АМІНЬ +++++

“Адреси доброти”

*** Шановні доброчинці! ***

Ми хочемо вкотре висловити сердечне «Дякую» за щирість та жертовність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаєтеся відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте доброчинні проекти редакції.

Так *доброчинна Фундація «Промітеїв отвіт» (президент Петро Палюх, Rutherford, N.J.)* організувала збірку пожертви для відправки нашим бійцям нової книжки *Фіделя Сухоноса «Чужа молитва»* про війну на Донбасі. Також бійцям окрім засобів гігієни було придбано бутильовану воду (все ж таки літо, а з водою там завжди сутужно) і свіжу фрукту. Позаяк тушонки і сала вистачає. А ось якоїсь вітамінної свіжини в окопі бракує.

Не забуло про захисників України і *панство Анатолій та Лідія Брантон з Каліфорнії*, замовивши продовольчу пачку для наших захисників. Так само як і *родина Василя і Ольги Карпенко (Moproe, MI.,)*, які так само внесли пожертву на продукти для бійців ЗСУ.

Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше. Ми правдиво зворушені Вашою відданістю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!
Влас.інф.

Митрополит Епіфаній поспілкувався з дітьми із зони ООС

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 8 червня 2021 року в Митрополичому домі на території Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря зустрівся з підлітками з Комишуваського навчально-виховного комплексу, що на Луганщині.

Це вже 26-та група дітей, які приїжджають із зони ООС. Цього разу до Києва дітей запросив військовий капелан протоієрей Миколай Візер, який організував для них насичену та цікаву подорож: вони прогулювалися столицею, оглядали історико-культурні пам'ятки, визначні місця, каталися на човнах та відвідали з екскурсією Свято-Михайлівську Золотоверху обитель.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви поспілкувався з молодими людьми та благословив їх.

«Як добре жити без обстрілів», – зовсім не по-дитячому, щиро казали юні гості. Адже досі найбільший для них страх – це знову почути обстріли, які не раз лунали у їхньому рідному селі Комишубаха Попаснянського району.

У Києві побудують перший храм на честь українського святого – преподобного Меркурія

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 4 червня 2021 року в Дніпровському районі м. Києва звершив чин освячення хреста та наріжного каменя для будівництва першого храму на честь українського святого – преподобного Меркурія Чернігівського, ігумена Бригинського.

Предстоятелю Православної Церкви України співслужили благочинний Лівого берега столиці протоієрей Павло Основенко, настоятель парафії на честь преподобного Меркурія протоієрей Павло Мельник, настоятель храму на честь Андрія Первозваного протоієрей Володимир Штогрин, настоятель Малої Софії протоієрей Петро Ландвितович, проректор з наукової роботи КПБА протоієрей Віталій Клос та запрошене духовенство.

Після звершення чину освячення Блаженніший владика привітав парафію зі знаменною подією та побажав благословенних успіхів у будівництві майбутнього храму.

році

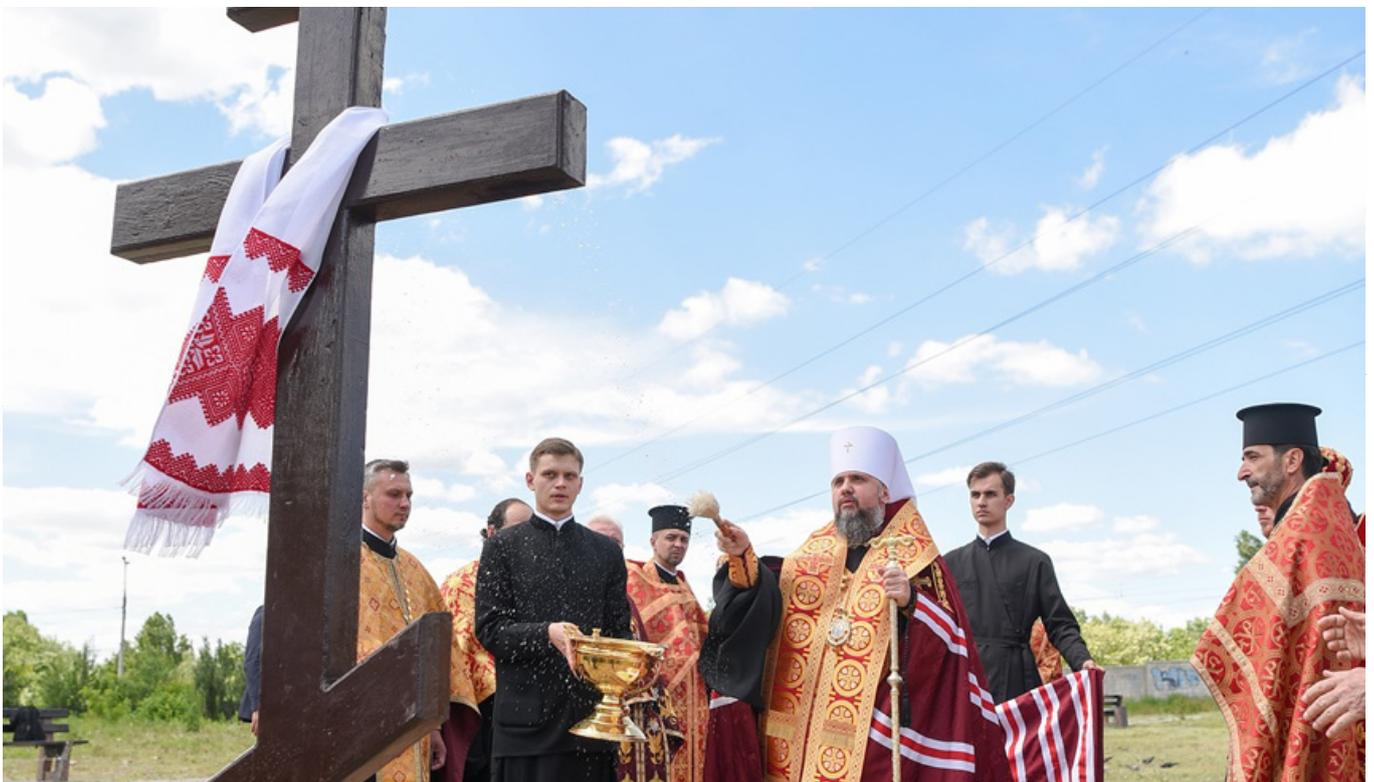

«Зараз важко уявити, що тут, на цьому місці, буде побудований храм. Але за нашими молитвами Господь творить чудеса. Переконалий, що незабаром Господь сподобить громаду, і тут розпочнеться побудова храму Божого, який ми споруджуємо з твердою і непохитною вірою в Господа та з вдячністю за всі Його благодіяння, які Він звершує повсякденно в нашому житті. Тому храм є не лише місцем розради чи архітектурною окрасою, але також і нашою подякою Творцю й місцем особливої присутності Бога», – зокрема сказав Митрополит Епіфаній.

Також Предстоятель Православної Церкви України закликав всіх бути добрими та милосердними, виявляючи любов до ближніх, а тим самим і до Бога.

«Якщо ми будемо справжніми та відданими християнами, намагатися втілювати у своєму житті євангельський закон, який базується на єдиній чесноті – любові, то побачимо, що світ, який оточує нас, стає кращим, оновлюється і преображається. Якщо ми виявлятимемо любов до своїх ближніх, цим ми будемо засвідчувати й нашу любов до Бога. Тому закликаю усіх бути добрими, милосердними та робити все, щоби серед нас панували мир, єдність і любов», – закликав Предстоятель.

Настоятель парафії протоієрей Павло Мельник від імені громади висловив вдячність Предстоятелю за Першосвятительське благословення на побудову храму на честь преподобного Меркурія та побажав Блаженнішому Митрополиту Епіфанію многих і благих літ. Завершилося богослужіння святковим многоліттям.

*Преслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)*

--Проповідь--

Завдяки Вознесінню через Особу Сина Божого встановлюється нерозривне єднання Творця з творінням, Бога і людини, – Митрополит Епіфаній

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія
в день свята Вознесіння Господнього*

*Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!*

*Сердечно вітаю всіх зі святом
Вознесіння Господнього! Цим
святкуванням події, про яку
чуємо зі Священного Писання, ми
завершуємо відзначення Світлого
Христового Воскресіння. Водночас
спогад про Вознесіння готує нас*

*до вшанування Зішестя Святого
Духа, до дня Святої Тройці.*

*Про цей зв'язок нагадує нам і
тропар свята – короткий піснеспів,
у якому викладається його головний
зміст. «Вознісся Ти у славі Христе
Боже наш, радість сотворивши
ученикам обітницею Святого Духа»
– проголошуємо ми. Адже так сказано
у книзі Діянъ святих апостолів, в якій
записані слова, звернені Спасителем
до учеників: «Іоан хрестив водою, а ви,
через кілька днів після цього, будете
охрещені Духом Святим» (Діян. 1:5).*

*Тому зміст і значення нинішнього
свята є багатограними. Найперше
воно підсумовує і завершує безпосереднє
земне служіння Господа нашого Ісуса
Христа, зокрема сорокаденний період
після Його воскресіння з мертвих,
коли Господь являвся своїм ученикам,
наставляючи їх. По-друге, воно
нагадує нам про істину єднання навіки
в Божественній Іпостасі Сина двох
природ – божественної і людської,
та про входження людства, через
Вознесіння Христове, у лоно Пресвятої
Тройці. Третє значення свята –
приготування до П'ятидесятниці,
коли справдилися пророчі слова
Спасителя, сказані Ним до апостолів
перед хресними стражданнями: «Краще
для вас, щоб Я пішов. Бо, якщо Я не
піду, Утішитель не прийде до вас; а як
піду, то пошлю Його до вас» (Ін. 16:7).*

Окрім цього, спогад про Вознесіння утверджує дві ключові істини. Про одну з них нагадує кондак свята: хоча Христос і вознісся на небеса, але Він не розлучився з нами, невідступно перебуваючи з Церквою Своєю, тобто із зібранням людей, покликаних Ним до спасіння.

«Ось Я з вами по всі дні, до кінця віку. Амінь.» (Мф. 28:20) – так завершується не лише Євангеліє від Матфея, але таким є підсумок всього земного служіння Сина Божого: Він відійшов від землі на небеса, але не зник; Він вознісся, але не полишив нас; Він був забраний хмарою з очей учеників, як чули ми про це зі свідчення книги Діянь – але Він же назавжди залишається у зібранні вірних, бо так обіцяв: «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я серед них» (Мф. 18:20).

Друга істина, яка утверджується Вознесінням – це обітниця про майбутнє Друге Христове пришествя. Як і Благовіщення архангела про втілення Сина Божого, як радісна новина про народження у Віфлеємі Сина Діви, як вістка про перемогу Христа над смертю і Його воскресіння – так і сповіщення про Друге пришествя Спасителя довершується через ангелів. Коли апостоли «дивилися на небо, під час вознесіння Його, раптом перед ними стали два мужі в білому одязі і сказали: «Мужі галилейські, чого ви стоїте і дивитеся на небо? Цей Ісус, Який вознісся від вас на небо, прийде так само, як ви бачили Його, коли Він сховався на небо» (Діян. 1:10-11), –

розповідає нам книга Діянь.

Коли люди зовнішні говорять про традиції Церкви, то можна від них почути і таке міркування: «У вас в календарі кожного дня – свято». Справді – якщо відкриємо календар, то жодного дня в році немає, щоби не був він позначений спогадом про Божу Матір, про того чи іншого святого, прославленням євангельських подій. Однак якщо для мирського життя слово «свято» є синонімом до розваг і відпочинку, нагодою для вітань і застілля, то християнське розуміння свята найперше зосереджене у спонуканні нас до пізнання пов'язаних з ним істин, до наслідування прикладу життя і чеснот святих. Християнське свято – не просто перерва між днями буденної праці, але кожного разу сходинок, що спонукає нас підніматися від тимчасового до вічності, від земного – до небес.

Ось і сьогодні ми не просто згадуємо про подію з минулого, описану в Євангелії. Через вшанування Вознесіння Господнього ми маємо спонукання розмірковувати про значення цієї події безпосереднього для кожного з нас, для нашого сьогодення і майбутнього, для нашого спасіння. Для людства, підвладного дії зла, завершенням земного життя є смерть, гроб і могила. Але Христос, як Син Людський, подолав смерть, тілом не залишився у гробі, могила не втримала Його, бо Він воскрес з мертвих. Тож і завершення Його земного життя мало інший характер – Він вознісся на Небеса і сів праворуч Бога.

Саме слово «вознесіння» стосується людської природи Спасителя, адже за Своєю божественною природою, як Дух незміримий і всюдиприсутній, Син Божий невідступно перебуває у єдності Святої Тройці.

Вознесіння Христове – невід’ємна і надзвичайно духовно важлива складова справи спасіння людства. Бо воно довершує служіння посередництва Ісуса Христа між Богом і людьми, єднання земного з небесним. Друга Особа Пресвятої Тройці, Слово Боже, стало плоттю. Син Божий воплотився від Духа Святого і Марії Діви, ставши Сином Людським. І саме цією людською природою Він сходить на небеса. Взятє від землі, сотворене – Син Божий вводить в лоно Творця, таємничо єднає з Трійцею.

Це Він звершує не для Себе, але заради всього людства. Бо завдяки Вознесінню встановлюється через Особу Сина Божого нерозривне єднання Творця з творінням, Бога і людини. Саме тому Спаситель і казав, що Він має піти від учеників – щоби звершити це єднання і через нього дати можливість для єднання з Богом, для прийняття Духа Святого і осягнення вічного життя кожній людині.

Звернімо увагу, дорогі брати і сестри, на те, що між Вознесінням і П’ятидесятницею є відстань у десять днів. Можемо поставити питання: а хіба Христос не міг послати Духа Святого на апостолів тієї ж миті, як вознісся? Відповідь дає нам Писання: час між цими подіями ученики

використали на приготування, перебуваючи в молитві.

Навіть ця деталь, здавалося би не надто важлива, насправді промовляє до нас і є спонуканням: Спаситель посилає Духа Святого від Отця Своїм ученикам, не лише апостолам, але і всім вірним, однак щоби прийняти Його, слід потрудитися, слід духовно приготуватися.

Сонце, за словом Спасителя, світить для злих і добрих, і дощі проливаються для праведних і неправедних (Мф. 5:45). Тобто, речі світу цього можуть відбуватися і незалежно від нашого особистого духовного стану. Однак щоби прийняти Духа Святого і сповнитися Ним – слід готуватися, слід потрудитися.

Безперечно, що сходження Святого Духа – це дар, а не відплата за працю. Однак як і всякий дар, він має дві сторони – Того, хто дарує, і того, хто приймає. Не від нас залежить подання дару, але від нас залежить – чи приймемо ми його, чи будемо приготувані, чи не змарнуємо отримане, чи примножимо талант, чи дамо зерну, посіяному в нашій душі, зрости для великого плоду.

До такого приготування і спонукає нас Вознесіння. Воно нагадує, що двері Раю вже відкриті, що єднання земних з небесними звершене вже у Христі, але нам належить трудитися, щоби бути належно приготуваними для входження в Рай і задля нашого власного, особистого сходження на небеса. Самі, своїми власними силами, ми не здатні осягнути цього. Але як сказано: «Неможливе для людей

– можливе для Бога» (Лк. 18:27). І Церква в день Вознесіння нагадує нам, що воно не означає нашої розлуки з Христом, що Спаситель зійшов на небеса – але також залишився з нами аж до кінця віку, коли вдруге, видимо для всього світу і у величі Своєї слави, Він прийде, щоби остаточно довершити все.

Тож, дорогі брати і сестри, ще раз сердечно вітаючи всіх з цим великим святом, бажаю кожному з нас сповнитися розумінням глибини його значення, усвідомити все, чого воно нас навчає і до чого спонукає, в чому утверджує і до чого готує. Щоби і ми вже зараз духом нашим, нашою вірою, нашим життям підносилися від тимчасового – до вічного, від світу цього, який лежить ще у злі – до небес, де нам приготовані оселі в Домі Отця. Нехай дні та роки, які залишаються нам тут, на землі, не будуть змарновані, а уподібняться до тих десяти днів, протягом яких ученики готувалися до виконання обітниць Божої і сходження Святого Духа.

Щоби в той день, коли справдиться сповіщення ангелів і Христос, Якого ми нині з апостолами бачимо вознесеним, прийде судити світ – нам бути серед тих, хто радіють, чуючи слова: «Прийдіть, благословенні Отця Мого, успадкуйте Царство, уготоване вам від створення світу» (Мф. 25:34).

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)
rom

“Міжнародні новини”

Делегація ПЦУ привітала Вселенського Патріарха з Днем тезоіменитства

11 червня 2021 року, в день, коли Вселенський Патріарх Варфоломій відзначає тезоіменитство, офіційна делегація Православної Церкви України у складі митрополита Івано-Франківського і Галицького Іоасафа, архієпископа Чернігівського і Ніжинського Євстратія та архимандрита Феогноста молилася у Патріаршому храмі святого великомученика Георгія на Фанарі (Стамбул, Туреччина).

За літургією також молилися ієрархи Єрусалимського і Грузинського Патріархатів, Церков Кіпру і Греції.

Наприкінці богослужіння Генеральний консул України в Стамбулі Олександр Гаман оголосив офіційне вітання Президента України Володимира Зеленського. Після відправи делегація помісної Української Православної Церкви мала змогу поспілкуватися зі Вселенським Патріархом у його резиденції та передати вітання і подарунок від Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія. Його Всесвятість подякував за вітання і подарунки та засвідчив свою радість з приводу очікуваного в серпні цього року відвідання України.

“Актуально”

Відбулася презентація книги «Варфоломій: Апостольська місія. Пророче бачення»

В офіційній резиденції Предстоятеля Православної Церкви України на території Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря 11 червня 2021 року відбулася презентація книги архідиякона Іоана Хрисавгіса «Варфоломій: Апостольська місія. Пророче бачення».

Захід відбувся з нагоди іменин Вселенського Патріарха Варфоломія, який цього дня (за новоюліанським календарем) відзначає день пам'яті свого небесного покровителя – святого апостола Варфоломія, одного з дванадцяти учнів Христових.

Подія є першою із серії церковно-державних заходів, присвячених запланованому цього році візиту Вселенського Патріарха Варфоломія до 30-ї річниці відновлення Незалежності України.

У презентації взяли участь Блаженніший Митрополит

Київський і всієї України Епіфаній, Блаженніший Святослав, Верховний архієпископ Києво-Галицький – Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, Його Преосвященство Віталій Кривицький – правлячий єпископ Києво-Житомирської дієцезії Римо-Католицької Церкви, Його Преосвященство Михаїл (Аніщенко) – єпископ Команський, Екзарх Вселенського Патріарха в Києві, архієпископ Вишгородський Агапіт – намісник Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря, Елена Летісія Мікусінскі – Надзвичайний і Повноважний Посол Аргентини в Україні, Олена Богдан – голова Державної служби України з етнополітики та свободи совісті, Василь Боднар – заступник Міністра закордонних справ України, екс-Генеральний консул України в Стамбулі, Григорій Комендант – голова Українського Біблійного товариства, Олександра Гуменна – в.о. президента Національного університету «Києво-Могилянська академія», Неля Куковальська – директор Національного заповідника «Софія Київська» та Лідія Лозова – перекладачка книги, провідна співробітниця науково-виробничого об'єднання «Дух і літера».

Модерував захід Костянтин Сігов, директор видавництва «Дух і літера», консультант з питань релігії та стратегічного планування ДЕСС.

Передмови для книги написали Його Святість Папа Франциск та Блаженнійший Митрополит Епіфаній. Окрім того, в книзі містяться роздуми Президента США Джозефа Байдена.

«Ця книга – ніби мозаїчний образ, в якому з окремих поглядів на особу і діяльність Вселенського Патріарха Варфоломія для читача складається глибока, об'ємна картина постаті нашого сучасника, Предстоятеля Церкви-Матері, ієрарха, лідерство і прозорливість якого, мужність та непохитність дозволили розв'язати так зване українське церковне питання, довершити столітній шлях боротьби включенням Православної Церкви України до Диптиху Помісних Церков», – сказав Його Блаженство розпочинаючи презентацію.

Також Предстоятель зазначив, що підписаний Вселенським Патріархом Варфоломієм історичний документ – Томос, став вододілом в історії Церкви та України, як підсумок нашої історії від часів Апостола Андрія Первозванного, від Хрещення Руси-України за князів святих Оскольда і Володимира, через всі століття злетів та падінь, розквіту і гонінь, поневолення і боротьби за свободу – аж до ХХ століття, позначеного для українського православ'я боротьбою за автокефалію і єдність Церкви.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

=== Молитви за хворих COVID-19 ===

Владико Вседержителю і Святий Царю, що всіх караєш, але не нищиш, зміцнюєш підупалих і підносиш повалених, печалі життя людського розвіюєш.

Молимося Тобі, Боже наш, раба Твого хворого (ім'я) відвідай милістю Твою, прости йому всякий гріх вільний чи невольний. Так, Господи, Твою цілющу силу з неба зішли, торкнися тіла, погаси гарячку, вгамуй страждання і всяку таємну неміч.

Будь лікарем рабові Твоєму, підними його з постелі недуги і від ложа болю цілим і здоровим, дай йому бути Церкві Твоїй послушним і волі Твоєї виконавцем.

Бо Тобі належить милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духові нині, і повсякчас, і на віки віків.

Амінь

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige,
Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016

Папір офсетний. Друк цифровий

Видавець ФОП Озеров Г.В.

м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9

Свідоцтво про державну реєстрацію

№ 818604 від 02.03.2000